

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobce: **Ing. Stanislav Š.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupen advokátem doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1 206 000 Kč s příslušenstvím a omluvu, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 6. 2020, č. j. 15 C 51/2019-430,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé I. ohledně částky 150 000 Kč s 9,75 % úrokem z prodlení ročně od 19. 8. 2020 do zaplacení **potvrzuje** a co do zaplacení tohoto úroku za dobu od 9. 4. 2019 do 18. 8. 2020 **se mění** tak, že se žaloba zamítá; ve výrocih II. a III. **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 72 547 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta doc. JUDr. Tomáše Gřivny, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 150 000 Kč s přísl. (výrok I.), povinnost zaslat žalobci úřední omluvný dopis opatřený podpisem ministra spravedlnosti s omluvou specifikovaného znění (výrok II.), žalobu zamítl co do částky 750 000 Kč s přísl. a ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 94 534,20 Kč od 9. 4. 2019 do zaplacení (výrok III.) a současně žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení ve výši 43 264,50 Kč (výrok IV.). Rozhodoval o žalobě, již se žalobce domáhal zaplacení částky 306 000 Kč s přísl. jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 49 T 14/2010, omluvy a současně částky 900 000 Kč s přísl. jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, když usnesením Policie České republiky ze dne 18. 1. 2010 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 písm. a) tr. zák., avšak rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018, č. j. 6 To 39/2016-2069, byl žalobce podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby pravomocně zproštěn.
2. Soud I. stupně rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 15 C 51/2019-243, žalobě vyhověl ohledně částky 211 456,80 Kč s přísl. a zamítl požadavek na úhradu částek 94 534,20 Kč a 900 000 Kč a omluvy. Odvolací soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2020, č. j. 35 C 24/2020-324, rozsudek soudu I. stupně potvrdil ve vyhovujícím výroku co do částky 167 700 Kč s přísl., změnil ho a žalobu zamítl ohledně částky 43 756,80 s přísl., potvrdil též zamítavý výrok rozsudku co do částky 94 534,20 Kč a v rozsahu 900 000 Kč a omluvy zamítavý výrok rozsudku zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Náhrada nemajetkové újmy vzniklé nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení byla žalobci přiznána za dobu 8 let a 2 měsíce (od 2. 2. 2010 do 9. 4. 2018) celkem ve výši 167 700 Kč, která byla vyčíslena ze základní částky 129 000 Kč snížené o 30 % z důvodu složitosti řízení, zvýšené o 30 % s ohledem na postup státních orgánů a a dále zvýšené 30 % z důvodu významu trestního řízení pro žalobce, tedy celkem byla základní částka zvýšena o 38 700 Kč. V dalším řízení bylo na soudu I. stupně věcně projednat též nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí, neboť žalobce byl v průběhu odvolacího řízení rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2019, č. j. 6 To 39/2016-2189, zproštěn obžaloby, a dále rozhodnout o příslušenství částky 94 534,20 Kč, jež bylo rovněž předmětem sporu.
3. Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že dne 7. 10. 2008 bylo podáno oznámení o podezření ze spáchání trestného činu, usnesením ze dne 18. 1. 2010 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 písm. a) tr. zák., které bylo doručeno dne 2. 2. 2010 žalobci. Opatřením Policie České republiky ze dne 30. 4. 2010 byl přibrán znalec, stížnost žalobce proti zahájení trestního stíhání byla zamítnuta usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství Ústí nad Labem dne 15. 3. 2010. Byl předvolán obviněný dne 22. 2. 2010, učiněno vyzoomění o dalších postupech, žádost o přezkum státnímu zástupci ze dne 24. 2. 2010, které bylo doručeno ze strany žalobce policii dne 28. 2. 2010, vyjádření k tomuto podání. Obviněný požádal o přeložení termínu na jiné datum, byl předvolán na 24. 3. 2010, dne 30. 3. 2010 proběhl výslech žalobce jako obviněného. Dne 30. 3. 2010 žalobce požádal o přezkum závažnosti důvodů, na jejichž základě bylo odepráno právo nahlédnout do spisu a žalobce oznámil, že nemůže vypovídat 30. 3. 2010, neboť policií je stíhán z nezákonných důvodů a nezákonným způsobem. Následovala zpráva o odmítnutí nahlédnutí do spisu ze dne 6. 4. 2010 s tím, že obviněný nebyl dosud v celé věci vyslechnut a je zde obava, že svou výpověď by přizpůsobil spisu, dne 6. 4. 2010 další předvolání žalobce, dne 13. 4. 2010 podání Krajskému státnímu zastupitelství týkající se odeprání nahlédnutí do spisu a výsledku a žádost žalobce o přezkoumání důvodnosti odmítnutí a realizace práva nahlédnutí do spisu dne 14. 4. 2010 a dále 15. 4. 2010 žádost o přeložení termínu. Dne 21. 4. 2010 se k tomu vyjádřil státní zástupce, dne 29. 4. 2010 pokračoval výslech obviněného, následovaly výslechy svědků (Stanislav Č., Lubor M., Karel P., Jiří P., Vladimír V., Marta Š.,

č. Vladimír Š., JUDr. Petr C.). Obžaloba byla podána dne 25. 8. 2010, následovala žádost o uvolnění peněžních prostředků ze dne 3. 11. 2010, bylo rozhodnuto dne 25. 1. 2011, a to včetně dalších tří usnesení, všechny ze dne 25. 1. 2011 ohledně uvolnění prostředků subjektům, kterým byly zajištěny prostředky a akcie v průběhu roku 2009 a 2010. Hlavní líčení bylo nařízeno dne 27. 1. 2011 na dny 15. – 17. 3. 2011. Bylo podáno odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí uvedených stížností a dne 4. 3. 2011 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze, který rozhodl dne 8. 3. 2011 pod sp. zn. 5 To 15/2011 třemi usneseními, kterými zamítl stížnosti ohledně zajištění peněžních prostředků. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem a usnesení bylo rozesíláno jednotlivým subjektům. Hlavní líčení nařízené na den 15. 3. 2011 bylo odročeno, neboť obžalovaný byl hospitalizován v nemocnici, a to na dny 30. – 31. 5. a 2. 6. 2011. Při hlavním líčení, jež se konalo v tomto termínu, byl vyslechnut obžalovaný, byly provedeny další důkazy, výslechy svědků a bylo odročeno na den 6. 9. -7. 9. 2011, v mezidobí byly zasílány důkazy. Při hlavním líčení dne 6. – 7. 9 2011, byly prováděny výslechy svědků, byly čteny listiny a následně byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn. Odvolání bylo podáno dne 26. 1. 2012, doplněno 31. 1. 2012 a žalobce se vyjádřil k odvolání státního zástupce dne 23. 2. 2012. Rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2012 byl rozsudek zrušen, věc byla vrácena k novému projednání. Dne 20. 6. 2012 byla podána námitka podjatosti senátu Vrchního soudu v Praze, podnět předsedovi Vrchního soudu v Praze doručený dne 19. 6. 2012. Ze strany žalobce bylo také Ministerstvu financí zasláno vyjádření ze dne 26. 2. 2012, jsou navrženi další svědci. Na den 21. 11. 2012 bylo nařízeno hlavní líčení, které proběhlo, byli vyslýcháni další svědci a byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn. Státní zástupce podal odvolání, které odůvodnil dne 11. 12. 2013, následně se vyjádřil žalobce dne 6. 1. 2014 a spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze, který dne 13. 2. 2014 rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně. Hlavní líčení bylo nařízeno na den 22. 4. 2015, mezitím žalobce podal trestní oznámení na soudce senátu Vrchního soudu v Praze. Dne 22. 4. 2015 se konalo hlavní líčení, při němž byl vyhlášen rozsudek, jímž byl žalobce shledán vinným. Rozsudek byl napaden odvoláním, jež bylo doplněno dne 24. 4. 2016, dne 16. 5. 2016 se vyjádřil státní zástupce a dne 6. 6. 2016 byla věc předložena Vrchnímu soudu v Praze. Následoval podnět žalobce k výkonu dohledu ze dne 24. 6. 2012 doručený Vrchnímu státnímu zastupitelství, námitka podjatosti. Usnesením pod sp. zn. 6 To 39/2016 bylo rozhodnuto, že soudci Vrchního soudu v Praze, a to JUDr. Zelenka, JUDr. Jonáková nejsou vyloučeni z řízení. Žalobce usnesení napadl stížností, věc byla předložena Nejvyššímu soudu dne 5. 12. 2016 a jeho usnesením čj. 11 Tvo 38/2016-17 bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 8. 2016 a rozhodnuto tak, že uvedení soudci JUDr. Zelenka, JUDr. Jonáková jsou vyloučeni z řízení. Vrchní soud v Praze následně vyhlásil usnesení o opravě protokolu, který byl následně rozeslán dne 20. 5. 2017, byly doloženy další důkazy včetně znaleckého posudku a dodatku znaleckého posudku a dne 5. 6. 2017 následovalo veřejné zasedání Vrchního soudu, který zrušil rozsudek soudu prvního stupně a nově bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen; v mezidobí byly podány stížnosti proti usnesení o zajištění pohledávky, o kterých rozhodl Vrchní soud v Praze dne 19. 6. 2017. Následovaly námitky proti znění protokolu z hlavního líčení, dne 21. 8. 2017 podal žalobce dovolání a spis byl předložen Nejvyššímu soudu dne 23. 10. 2017. Ten spis vrátil bez věcného projednání dne 4. 12. 2017 s tím, že zde nebyly splněny podmínky týkající se lhůt. Dne 22. 1. 2018 byl spis znovu předložen Nejvyššímu soudu, který rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 2017 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vrchní soud dne 9. 4. 2018 rozsudek soudu prvního stupně zrušil v celém rozsahu a žalobce obžaloby zprostil. Dne 9. 7. 2018 bylo podáno dovolání k a Nejvyšší soud usnesením čj. 4 Tdo 1502/2018-26 zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018 a i další rozhodnutí na zrušený rozsudek navazující pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Vrchnímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V odůvodnění uvedl, že Vrchní soud v Praze je povinen se řídit § 265s tr. řádu, podle kterého je orgán činný v trestním řízení, jemuž byla věc přikázána k novému projednání a rozhodnutí, vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud, je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil, a vzhledem k tomu, že napadené

rozhodnutí bylo zrušeno jenom v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2019, č. j. 6 To 39/2016-2189, který nabyl právní moci téhož dne, byl žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a) tr. ř. (obsah spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 49 T 14/2010). Dále soud I. stupně vzal za prokázané z účastnické výpovědi žalobce a svědeckých výpovědí Marty Š., Blanky H., Bc. Stanislava Š. a Bc. Vladimíra Š., že došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce v rodinné sféře tak, že došlo k ochabnutí vztahů s rodinnými příslušníky, když žalobce nebyl schopen se oprostít od myšlenek na trestní stíhání a hovory o trestním stíhání se staly jedinými rozhovory, o které žalobce s rodinou jevil zájem, přestal mít zájem o hraní pingpongu s vnoučaty, rodinné oslavy se nesly v duchu úvah žalobce o trestním stíhání. Žalobce v průběhu trestního se stal zamlklým, nevrlym, nebyl schopen se soustředit. Trestní stíhání se projevilo na i zdravotním stavu žalobce, žalobce trpěl v průběhu trestního stíhání velkým stresem, nespavostí, nesoustředěností, častými nenadálými změnami nálad, trvalým pocitem vyčerpanosti, nechutenství, celkovou apatií, jakož i silnými pocity beznaděje. Žalobce poukázal na silnou úzkost s nejistotou ohledně jeho budoucnosti, jakož i o budoucnost jeho blízkých s úvahami o sebevraždě. V průběhu trestního stíhání došlo ke zdravotní komplikaci, což bylo prokázané i lékařskými zprávami zasílanými žalobcem orgánům činným trestním řízení. Stresové zatížení vyvrcholilo v době, kdy ve věci bylo nařízeno hlavní líčení. Dne 12. 3. 2011 byl žalobce v důsledku výše uvedeného hospitalizován ve fakultní nemocnici na xxx pro akutní xxx onemocnění. Žalobce se v průběhu času začal věnovat v celém svém čase pouze trestnímu stíhání, byl uzavřený, neschopen běžné společenské konverzace. Ztratil zájem o záliby, šachy, akvaristiku a péči o kaktusy. Od žalobce a jeho blízkých se odvrátilo v průběhu trestního stíhání množství přátel, známých i kolegů. Z pracovní ekonomické roviny trestní stíhání narušilo zaběhlou rutinu žalobce, ten se následně špatně soustředil na práci, stranili se ho pracovní partneři, byl nucen omezit své podnikatelské aktivity, bylo zasaženo dobré jméno žalobce v místě bydliště jako úspěšného podnikatele.

4. Na tomto skutkovém základě soud I. stupně s odkazem na § 1, § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 31a odst. 1 zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“) s ohledem na skutečnost, že žalobce byl obžaloby pravomocně zproštěn pokládal usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 1. 2010 za nezákonné dle § 8 OdpŠk. Stíhání bylo pro trestný čin zpronevěry, za který mu hrozil trest odnětí svobody 5 až 10 let a náhrada škody ve výši několika milionů Kč, jež mu v rámci podmíněného odsouzení také byla uložena ve výši 19 675 440 Kč. Po více než 18 měsících byl žalobce vystaven možnosti exekuce této částky, exekuce také byla vedena příkázáním pohledávek na bankovní účty žalobce. Samotná délka trestního řízení byla nepřiměřená, rozsudky vydané v jeho průběhu byly opakovaně rušeny, Nejvyšší soud rozhodnutím pod sp. zn. 4 Tdo 112/2018 zrušil odsuzující pravomocný rozsudek a teprve v následném projednání byl žalobce obžaloby zproštěn. Soud I. stupně dovedl, že již tyto okolnosti odůvodňují přiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích, když nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím žalobci vznikl (srov. rozhodnutí pod sp.zn. 1 Cz 6/90, 25 Cdo 1847/2001). Z ustálené soudní judikatury též vyplývá, že bylo na žalobci, aby prokázal vznik nemajetkové újmy, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by o notorieta, kterou dokazovat netřeba (rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp.zn. 30Cdo 255/2010, 30Cdo 4280/2011, rozhodnutí Ústavního soudu pod sp.zn. IV ÚS 428/05). Soud I. stupně vycházel i z další judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu např. pod sp.zn. 30Cdo 3116/2016, IV ÚS 3183/2015 a v tomto konkrétním případě přihlédl k samotné extrémní délce trestního řízení, za níž byl však žalobce fakticky odškodněn, byla odškodněna nejistota, po kterou byl žalobce po nepřiměřenou dobu udržován ve stavu nejistoty způsobené trestním stíháním. Přihlédl k tomu, že žalobci hrozil trest odnětí svobody v délce 5 až 10 let, že po určitou dobu byl žalobce dokonce pravomocně odsouzen včetně náhrady škody ve výši 19 675 440 Kč, tedy k extrémně vysoké částce. Účastnickou výpovědí žalobce a svědeckými výpověďmi rodinných příslušníků bylo též prokázané, že trestní stíhání žalobce zásadním způsobem zasáhlo do jeho rodinné sféry, k postupným ochladnutím zájmu o

rodinné příslušníky a dění v rodině, do pracovní sféry žalobce, kdy se nemohl soustředit na výkon práce, došlo k omezení kontaktu s obchodními partnery, a též do sféry volnočasové i zdravotní. Každé trestní stíhání způsobuje určitou formu stresu a u žalobce byla tato forma z trestu zásadní, jak vyplynulo z provedených výpovědí. Trestním stíháním trpěla i rodina žalobce, který byl udržován v permanentní nejistotě trestním řízením. Trápila ho skutečnost, že toto dlouhé trestní stíhání komplikuje život blízkým a přátelům a vzhledem k vysoké náhradě škody se obával likvidačních důsledků pro celou rodinu. Právě tyto skutečnosti se promítaly niterně v jeho osobních sférách, žalobce byl uzavřený, neschopen běžné společenské konverzace, byl popudlivý, bez nálady, mrzutý, ztratil zájem o pěstované zájmy a záliby. Lze uvěřit i tomu, že došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce v rámci jeho pracovní aktivity, stranili se ho i obchodní partneři, bylo zasaženo jeho dobré jméno v místě bydliště, jako úspěšného podnikatele. Soud I. stupně konstatoval, že trestní stíhání, žalobce zasáhlo do morální, zdravotní, rodinné, pracovně ekonomické i volnočasové sféry osobnosti žalobce a při srovnání s obdobnými případy vzal v úvahu rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 25 C 274/17, v němž bylo odškodněno řízení trvající 3 roky a 10 měsíců, žalobci v něm hrozil trest odnětí svobody až 8 let, zároveň způsobil škodu 4 500 000 Kč a žalovaná mu sama přiznala odškodnění ve výši 180 000 Kč. Soud I. stupně uzavřel, že se částky za obdobné trestné činy s obdobnými zásahy pohybují ve výši okolo 180 000 Kč a žalobě vyhověl co do částky 150 000 Kč, když vzal v úvahu výše uvedené rozhodné skutečnosti za situace, kdy žalobci již byla pravomocně přiznána částka 167 700 Kč jako náhrada nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení. Částku 150 000 Kč soud I. stupně považoval za přiměřenou a schopnou reparovat vzniklou nemajetkovou újmu žalobce, která není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Zároveň vyhověl požadavku žalobce na omluvu, neboť i písemná omluva je účinným prostředkem nápravy, a vzhledem ke krivdě, kterou žalobce vnitřně vnímá, právě omluva je jasným a určitým vyjádřením státu za jeho pochybení. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 141 odst. 3 o. s. ř. a žalobci, který byl co do základu úspěšný, soud I. stupně přiznal náhradu nákladů, jež mu vznikly za odměnu advokáta za 9 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, podání ze dne 15. 5. 2019, účast na jednání soudu dne 11. 7. 2019, odvolání, vyjádření k odvolání žalované 13. 2. 2020, účast na jednání odvolacího soudu dne 18. 2. 2020, doplnění tvrzení ze dne 18. 4. 2020, účast na jednání soudu dne 11. 6. 2020) po 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., za odměnu ve výši 1/2 za účast na vyhlášení rozsudku dne 12. 6. 2020, za 10 režijních paušálů po 300 Kč, za DPH a zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč. Soud I. stupně nepřiznal odměnu za doplnění odvolání a za vyjádření žalobce k průběhu jednání ze dne 19. 7. 2019.

5. Žalobce napadl zamítavý výrok rozsudku včasným odvoláním z odvolacích důvodů dle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. a nesouhlasí s výši poskytnutého zadostiučnění, která nereflktuje okolnosti případu žalobce. Soud I. stupně nedostatečně zohlednil zákonná kritéria pro určení výše nemajetkové újmy, pro niž je rozhodující povaha trestní věci, délka trestního stíhání a následky způsobené v osobnostní sféře poškozené osoby. Z hlediska povahy věci byl žalobce vystaven nebezpečí vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody, a ačkoli byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu, nelze přihlídnout, že mu byla pravomocně uložena povinnost k náhradě vysoké škody, která byla vymáhána i prostřednictvím soudního exekutora. Pravomocný rozsudek přitom existoval více než 8 měsíců. Zopakoval svá tvrzení ohledně zásahů do osobní sféry včetně toho, že byl udržován v permanentní nejistotě, jak trestní stíhání dopadne. Jednalo se o zásahy velmi intenzivní, které by měly být rovněž náležitým způsobem promítnuty do úvah o výši odškodnění. Soud I. stupně nesprávně nevzal v úvahu délku řízení, jeho názor nereflktuje kritéria nastavená s konstantní judikaturou. Žalobce uplatnil dva nároky se samostatným skutkovým základem, a zatímco nepřiměřená délka řízení způsobuje újmu spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení a v udržování osoby obviněné z trestné činnosti ve stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, které lze souhrnně označit za morální poškození osobnosti. Délku řízení není možné v případě stanovení výše odškodnění ignorovat, neboť se v případě nároku z titulu nezákonného rozhodnutí posuzuje její význam z hlediska doby trvání zásahů do

osobnosti žalobce, a je tedy sledován zcela jiný účel, než v případě odškodnění nepřiměřené délky řízení. Jediné, kde je možné uvažovat o určité moderaci, je význam řízení pro poškozeného, ten se však posuzuje pouze v rámci odškodňování nepřiměřené délky řízení, což není předmětem stávajícího přezkumu, soustředěného toliko na posuzování nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí. Soud I. stupně měl případně odečíst částku, která náleží žalobci za zvýšený význam řízení, jiný postup je nesprávný. Soud I. stupně zvolil ke srovnání případ, který se v řadě okolností liší od případu žalobce. V něm hrozila trestní sazba toliko 2 až 8 let, poškozený nebyl odsouzen, došlo k vyhlášení toliko jednoho soudního rozhodnutí, které posléze nabylo právní moci. Z hlediska prožívané hrozby je podstatný rozdíl mezi kauzou žalobce a srovnávaným případem také v tom, jakým způsobem postupovaly orgány činné v trestním řízení, zejména státní zástupce. Žalobce byl pravomocně odsouzen, ačkoli znalecký posudek prokazující padělané podpisy žalobce, jeho vinu vylučoval, svědci předvolaní k soudu, evidentně nehovořili pravdu a ač byla mimo jiné znaleckým posudkem obžaloba zpochybněna, státní zástupce trval na jejím projednání. V průběhu hlavního líčení došlo k situaci, kdy jeden ze svědků se rozhodl vypovídat pravdu a státní zástupce ho přerušil s apelem, aby si uvědomil následky křivé výpovědi a pod touto hrozbou svědek setrval v původní a podle názoru žalobce i soudu nepravdivé výpovědi. Státní zástupce také při hlavním líčení popřel, že má u sebe požadované listiny, přičemž následně je vyndal z brašny a soudu předal. Žádné z těchto skutečností nebyly přítomny v případě zvoleném ke srovnání. Ohledně délky trestního stíhání je rovněž podstatný rozdíl, neboť trestní stíhání žalobce trvalo bezmála 10 let, zatímco ve srovnávaném případě necelé 4 roky. Rozdíly jsou i v zásahu do osobnosti, kdy u žalobce došlo k též utlumení jeho volnočasových aktivit. Případ žalobce je z hlediska všech kritérií závažnější, přesto soud I. stupně přiznal nižší odškodnění. Žádaný jiný srovnatelný případ nebyl uveden, žalobce ho ani nedohledal a má za to, že jeho případ se vymyká běžným měřítkům. S odkazem na nález Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 2338/18 se domnívá, že ani není povinen takové případy aktivně vyhledávat. Žalobce napadl též zamítavý výrok rozsudku co do úroku z prodlení s ohledem na podané dovolání a nesouhlasí s vyčíslením náhrady nákladů řízení, když nebyla správně určena výše mimosmluvní odměny, soud I. stupně pominul, že byly uplatněny dva nároky se samostatným skutkovým a žalobci nebyla ani přiznána náhrada za některé úkony. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v zamítavém výroku změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

6. Žalovaná napadla rozsudek v jeho vyhovujících výrocích z odvolacích důvodů dle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. s odůvodněním, že není zřejmé, jakým způsobem se soud I. stupně vypořádal se žalobním tvrzením o významu řízení pro žalobce, jako určujícího kritéria při stanovení výše odškodnění dle § 31a odst. 3 OdpŠk, když ve vztahu k oběma uplatněným nárokům žalobce výslovně uvádí, jedny a ty samé skutečnosti, aniž by bylo zřejmé, jak se promítly do vzniku nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu a jak z titulu nezákonného rozhodnutí. Nezabýval se tím, že žalobce požadoval v jiném řízení vedeném pod sp. zn. 17 C 11/2019 nemajetkovou újmu vzniklou z nezákonného rozhodnutí o zajištění finančních prostředků v rámci téhož trestního stíhání a nevypořádal se s argumenty žalované, že není zřejmé, že by tvrzená nemajetková újma vznikla právě z nezákonného trestního stíhání. Z hlediska délky řízení byl nárok žalobce uspokojen, soud I. stupně však tuto skutečnost fakticky vzal v úvahu a délku řízení zohlednil ve svém úvaze o výši nezadostiučinění. Povaha trestní věci byla v průběhu času různá, v usnesení o zahájení trestního stíhání byl žalobci kladen za vinu trestný čin zpronevěry, s nímž bylo spojeno odnětí svobody na 5 až 10 let, v odsuzujícím rozsudku za zpronevěru hrozil trest odnětí svobody 2 až 8 let. Částka 19 675 440 Kč je obecně vysoká, nikoli však z pohledu poměrů žalobce, na jehož účtech a na účtech jeho rodinných příslušníků bylo zajištěno více než 13 000 000 Kč a z trestního spisu vyplynulo, že prodej předmětných akcií byl realizován za částku 27 000 000 Kč. Následky způsobené v osobnostní sféře žalobce soud I. stupně zobecnil, zejména zásah do pracovní roviny, a není zřejmé, zda ekonomické dopady mají svůj původ v tvrzeném nezákonném trestním stíhání, v nezákonném zajištění finančních prostředků, či v exekučním řízení. Ve vztahu k nezákonnému rozhodnutí o zajištění finančních prostředků, žalovaná dlouhodobě uvádí, že není

dán odpovědnostní titul, neboť zajištění finančních prostředků nebylo zrušeno pro nezákonnost, nýbrž z důvodu nadbytečnosti. V této souvislosti žalovaná zmínila rozsudek Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Cdo 3310/2013. Z výpovědi syna žalobce vyplynulo, že žalobce prodělal v době před zahájením trestního stíhání infarkt, sebevražedné sklony se u něj projeví až po zahájení exekuce a již prodělaný infarkt v kombinaci s věkem žalobce v době zahájení trestního stíhání mohou sami o sobě naznačovat zhoršený zdravotní stav žalobce. Dle žalované žalobce neprokázal vznik nemajetkové újmy v takové míře, aby bylo nutné odškodnit ji nejen omluvou, ale i finančním zadostiučiněním ve výši 150 000 Kč, přičemž neplatí vyvratitelná domněnka, že nezákonným rozhodnutím byla dotčené osobě skutečně způsobena imateriální újma. Žalovaná poukázala též na to, že žalobce nepředložil ke srovnání žádné rozhodnutí a soud I. stupně vycházel jen z jednoho rozhodnutí pod sp.zn. 25 C 274/17, nadto přiznal částku nižší a v tomto směru žalovaná považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Sama pro srovnání předložila např. rozsudek pod sp. zn. 31 C 617/2014, kde bylo přiznáno 50 000 Kč za trestní stíhání pro trestný čin podvodu se sazbou 5 až 12 let, řízení trvalo 2 roky a 7 měsíců a žalobkyně v důsledku trestního stíhání trpěla psychickými obtížemi a poruchami spánku, řada jejích přátel se od ní odvrátila. Dále rozsudek pod sp. zn. 27 C 83/15, kdy bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 56 050 Kč za trestní stíhání pro trestný čin podvodu, za který hrozil trest odnětí svobody až 3 roky, trestní stíhání narušilo život žalobce i jeho rodiny a dále rozsudek pod sp. zn. 10 C 116/2013, jímž byla přiznána částka 52 000 Kč za nezákonné trestní stíhání trvajících přes 9 let pro trestný čin úvěrového podvodu se sazbou 5 až 12 let odnětí svobody, věc byla medializována a došlo k zásahu do rodinného života žalobce, rozvodu manželství, žalobce měl zajištěný majetek. K omluvě žalovaná uvedla, že není důvod, aby jí podepisoval ministr spravedlnosti, a není zřejmé, jakým způsobem soud I. stupně dospěl k závěru, že je spravedlivé poskytnout omluvu i finanční zadostiučinění ve výši 150 000 Kč. Rozsudek se jeví jako nepřezkoumatelný též ohledně úroků z prodlení, neboť není zřejmé, proč byl žalobci přiznán úrok z prodlení od 9. 4. 2019, když nárok z nezákonného trestního stíhání byl uplatněn předčasně, protože až rozsudkem ze dne 23. 9. 2019 byl žalobce obžaloby pravomocně zproštěn. Žalovaná se s ním mohla seznámit nejdříve při jednání odvolacího soudu dne 18. 2. 2020 a po uplynutí zákonné lhůty se mohla do prodlení dostat nejdříve 19. 8. 2020. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadené vyhovující výroky rozsudku změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl, příp. rozsudek v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

7. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalované poukázal na odlišnost nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, její námitky ohledně řízení vedeného pod sp. zn. 17 C 11/2019 se týkají jiného nároku, z jiného titulu a zopakoval, že kritérium délky trestního stíhání je nezbytným faktorem, který je třeba při úvaze o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzít v úvahu. Z hlediska povahy věci je rozhodující, že žalobci hrozil velmi vysoký trest odnětí svobody, navíc mu hrozila náhrada škody ve výši desítek milionů korun. Ze skutečností uváděných žalovanou nelze dovodit, že by se v poměrech žalobce nejednalo o extrémně vysokou částku, nehledě na to, že ani částka zajištěná na jeho účtech a účtech jeho rodinných příslušníků nepostačovala na úhradu uložené náhrady škody. Dle žalobce neexistují povolanejší osoby, než jeho rodinní příslušníci, kteří by byli schopni popsat faktický dopad trestního stíhání do pracovně ekonomické sféry žalobce, když tento zásah ovlivnil celou jeho rodinu. Žalobce odmítl též zpochybnění vlivu nezákonného trestního stíhání do jeho zdravotní sféry, když jeho zdravotní stav byl před započítáním trestního stíhání navzdory prodělanému infarktu stabilizovaný. Žalobce připomněl, že vymezil zásah do jednotlivých sfér osobní integrity, v jehož důsledku došlo k porušení jeho několika ústavně zaručených základních práv. Nesouhlasil s tím, že by případy označené žalovanou ke srovnání byly odpovídající a navrhl, aby odvolací soud napadené vyhovující výroky potvrdil.
8. Odvolací na podkladě podaných odvolání a jimi uplatněných odvolacích důvodů přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení v souladu s § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

9. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování, z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění a k jejich právnímu posouzení má odvolací soud jen dílčí výhrady. Při posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí soud I. stupně vycházel ze závěrů ustálené soudní judikatury, dle níž stát odpovídá za škodu způsobenou zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; zastavení trestního stíhání a zproštění obžaloby mají stejné důsledky jako zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost a nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání se proto posuzuje podle výše citovaných ustanovení jako nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS č. 6, roč 1991, pod poř.č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS č. 9, roč 2012, pod poř.č. 122/2012). Poté, co rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 2019, č. j. 6 To 39/2016-2189, který nabyl právní moci téhož dne, byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, byla splněna podmínka nezákonného rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. Soud I. stupně na základě provedeného dokazování správně dovodil, že v důsledku nezákonného rozhodnutí žalobci vznikla nemajetková újma, čímž je dán nárok na její odškodnění, a to v penězích. Kritéria, jež soud hodnotí při posouzení rozsahu způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, povaha trestní věci, jíž se má na mysli především závažnost trestného činu související i s hrozbou trestního postihu a případného společenského odsouzení. Přihlížejí se k délce trestního řízení, která zohledňuje, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku vedeného trestního řízení trval, přičemž trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce se nutně ohraničuje maximálně dobou trvání trestního řízení. Pokud již dříve došlo k odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního stíhání, u kterého bylo v rámci stanovení přiměřeného zadostiučinění zohledněno kritérium významu předmětu řízení pro poškozeného v tom, že šlo o trestní stíhání a z toho důvodu došlo ke zvýšení základní částky odškodnění, je třeba tuto skutečnost ve stejném rozsahu zohlednit i při stanovení přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, aby nedocházelo ke dvojímu odškodnění téhož. Obdobná korelace přichází do úvahy i při uplatňování obou zde uvedených nároků při posuzování kritéria délky trestního stíhání, jestliže ji lze mít zároveň za nepřiměřenou. Nelze vyloučit, že újma takto vzniklá projevující se nejistotou poškozeného může zahrnovat a takto kompenzovat i některé následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Dalším hlediskem jsou následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, přičemž toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání, jež mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Soudy berou v úvahu dále okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo, zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, ale též okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popř. trestní stíhání provázející, vedoucí k závěru o podílu žalobce na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popř. že proti němu bylo v jeho vedení pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavínil sám. V této souvislosti je rovněž třeba zohlednit především důvody, pro které k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby došlo, a vztít v úvahu, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný v Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod poř. č. 122/2012).
10. Soud I. stupně se závěry této ustálené judikatury v zásadě řídil a vzal v úvahu rozhodující okolnosti, byť ne všechny. Napadený rozsudek však není nepřezkoumatelný, když soud I. stupně postupoval dle § 132 a § 157 odst. 2 o. s. ř. a z odůvodnění rozsudku je zřejmé, na jakých skutkových a právních závěrech své rozhodnutí založil. Z hlediska povahy trestní věci je podstatné, že žalobce byl trestně

stíhán pro majetkový trestný čin zpronevěry, za který mu hrozil poměrně vysoký trest odnětí svobody na 5 až 10 let spojený s náhradou škody, a dokonce byl po dobu více než 8 měsíců pravomocně odsouzen, byť mu byl uložen pouze podmíněný trest, ovšem spojený s náhradou škody bezmála 20 000 000 Kč. Již sama povaha trestní věci tak byla způsobila způsobit intenzivní zásah do života žalobce. Žalobce má pravdu, že délka řízení hodnocená při odškodnění nezákonného trestního stíhání zohledňuje, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek žalobce trval a nejde tedy o zcela totožné hledisko posuzované při odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nepřiměřené délky řízení. Pokud tedy byl žalobcem již rozsudkem soudu I. stupně ze dne 11. 7. 2019, č. j. 15 C 51/2019-243, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 35 Co 24/2020-324, odškodněn za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení, při němž soud kalkuloval se zvýšením základní částky o 30 % právě z důvodu významu trestního řízení pro žalobce, tj. částky se zvýšením o 38 700 Kč je nutné tuto částku fakticky připočítat k odškodnění, jež se žalobci dostává právě z titulu nezákonného trestního stíhání (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014 uveřejněný v databázi ASPI). Současně je zřejmé, že odškodněním, jež se žalobci dostalo právě z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, byla odškodněna i nejistota žalobcem spojená s následky v osobnostní sféře, když sám žalobce odůvodňoval vzniklou nemajetkovou újmu dlouho trvající nejistotou a obavami o budoucnost svou i vlastní rodiny. Minimálně částku 20 000 Kč již přiznaného odškodnění z titulu nepřiměřené délky řízení tak lze považovat za kompenzaci i takto vzniklých následků v osobnostní sféře žalobce, jež jsou charakterizovány nejistotou ohledně vlastní budoucnosti a budoucnosti rodiny a s tím spojenými následky prožívání nezákonného trestního stíhání žalobce zejména po psychické stránce. Při rozhodnutí o výši přiměřeného zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce je tak třeba kalkulovat s tím, že i z tohoto titulu se žalobci pravomocným rozhodnutím již dostalo částky 58 700 Kč. Spolu s částkou 150 000 Kč, o níž rozhodl napadeným rozsudkem soud I. stupně tak představuje žalobci přiznané zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí celkem 208 700 Kč. Z hlediska následků způsobených trestním řízením vzal soud I. stupně v úvahu řádně všechny rozhodující okolnosti, jež byly v průběhu dokazování zjištěny, a odvolací soud může v tomto směru na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Námitky uplatněné v podaných odvoláních v tomto směru nepovažoval za významné, když samotné trestní stíhání má zásadní negativní dopady do osobního života poškozeného, nadto pokud v daném případě byl žalobce dokonce po určitou dobu pravomocně odsouzen, byť toto odsouzení nebylo spojeno s výkonem trestu odnětí svobody. Z povahy věci, v níž byl žalobce trestně stíhán pro majetkový trestný čin spojený s podnikatelskou činností, je logický závěr, že se negativně trestní stíhání projevilo i v jeho pracovní, respektive podnikatelské činnosti a dlouhotrvající trestní stíhání nepochybně zasáhlo sféru osobního, rodinného, pracovního života žalobce, o čemž ostatně svědčily provedené důkazy, včetně výslechu svědků. Logickým důsledkem dlouhotrvajícího trestního stíhání jsou i následky spojené se zdravotním stavem. Soud I. stupně však z hlediska okolností, za nichž k nemajetkové újmě došlo, pominul, že je podstatné především to, že žalobce byl zproštěn obžaloby z důvodu § 226 písm. a) tr. ř., tj. nebylo prokázáno, že by se vůbec stal skutek, pro který byl žalobce stíhán. Tento důvod zproštění obžaloby se projevuje v zásahu do osobnostní sféry poškozeného nejintenzivněji, neboť pokud daný skutek vůbec nenastal, musel žalobce nést nezákonné trestní stíhání zvláště úkorně. Zohlednění této skutečnosti v sobě zahrnuje i okolnosti průběhu trestního řízení zmiňované žalobcem, které se jinak zásadně nevymykají průběhu trestního řízení včetně provádění dokazování. Soud I. stupně se snažil porovnat projednávaný případ i s jinými obdobnými spory vedenými u téhož soudu, a to za situace, kdy žalobce žádný obdobný případ netvrdil a ostatní případy uvedené žalovanou soud I. stupně zjevně považoval pro toto srovnání za méně vhodné. Srovnání se týkalo věci rozhodnuté v prvním stupni a odvolací soud považuje za vhodnější provést srovnání s jiným případem, který byl rozhodnut pravomocně i v odvolacím řízení. Jedná se o věc vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 58 Co 202/2020 a rozhodné je, že i v této věci hrozil poškozenému vyšší trest odnětí svobody 1 až 8 let, řízení trvalo velmi dlouhou dobu 10 let

a 6 měsíců, i v tomto případě došlo k následkům v osobnostní sféře poškozeného (narušená psychika, zdraví, radost ze života, nedůtklivost, vracení se k trestnímu stíhání, lehce narušené rodinné soužití, významný zásah do osobního i pracovního života, dopad na společenské uplatnění) a i v tomto případě byl poškozený zproštěn obžaloby z důvodu § 226 písm. a) tr. ř., přičemž byl trestně stíhán pro trestný čin krácení daně poplatku a podobné povinné platby. V uvedené věci bylo přiznáno žalobci odškodnění celkem ve výši 160 000 Kč a odvolací soud vzal v úvahu, že případ žalobce projednáváný v této věci byl svým způsobem závažnější z hlediska následků pro žalobce, že žalobci hrozila též vysoká náhrada škody a po dobu několika měsíců byl skutečně pravomocně odsouzen, včetně odsouzení k náhradě škody. K námitce žalobce, že jeho případ je specifický a nesnese srovnání s jiným případem, lze uvést, že srovnávání nemusí být případy zcela totožné, ale je namístě, aby přiznaná částka přiměřeného zadostiučinění byla zásadně v relaci s jinými obdobnými případy. Pokud ve výše zmíněné věci bylo poškozenému přiznáno 160 000 Kč, jde v této projednávané věci o závažnější případ, takže je odůvodněna i přiměřeně vyšší částka okolo 208 700 Kč (58 700+150 000). Odvolací soud tudíž považoval vyhovující výrok napadeného rozsudku co do 150 000 Kč za správný, a proto jej potvrdil dle § 219 o. s. ř. Žalované přisvědčil pouze co do části příslušenství za dobu od 9. 4. 2019 do 18. 8. 2020, neboť podmínka pravomocného zproštění obžaloby byla splněna až v průběhu řízení a žalovaná správně uvedla, že teprve dne 18. 2. 2020, kdy byla seznámena se zprošťujícím rozsudkem, mohla začít běžet šestiměsíční lhůta dle § 15 odst. 1 OdpŠk, která skončila 18. 8. 2020. Nejdříve dnem 19. 8. 2020 tak byla žalovaná v prodlení a od tohoto data má žalobce v souladu s § 1970 o. z. právo na úroky z prodlení.

11. Z tohoto důvodu odvolací soud změnil napadený výrok ohledně úroků z prodlení za použití § 220 odst. 1 písm. a) za období od 9. 4. 2019 do 18. 8. 2020, zatímco ve zbývajícím rozsahu i ohledně úroku z prodlení výrok I. napadeného rozsudku potvrdil dle § 219 o. s. ř. Za věcně správný považoval odvolací soud i vyhovující výrok rozsudku, jímž byla žalobci přiznána omluva, která je na místě zejména s ohledem na skutkové okolnosti případu, kdy byl žalobce zproštěn obžaloby právě z důvodu § 226 písm. a) tr. ř. a omluva spolu s přiměřeným zadostiučiněním jsou schopny kompenzovat nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z důvodu nezákonného trestního stíhání. Soud I. stupně rozhodl správně též o úroku z prodlení z částky 94 534,20 Kč, a to v logické souvislosti s předcházejícím rozsudkem, jímž byla žaloba v tomto rozsahu zamítnuta, a odvolací soud proto napadený rozsudek i v jeho zbývajících částech potvrdil dle § 219 o. s. ř.
12. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodoval dle § 224 odst. 1, 2 ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., a to za situace, kdy ke společnému projednání bylo spojeno více nároků žalobce, a to za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení a za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, takže je třeba považovat při rozhodování o náhradě nákladů řízení každou z nich za samostatnou. Výše odměny advokáta je v těchto případech dána § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, uveřejněný v databázi ASPI) ve spojení s § 12 odst. 3 téže vyhlášky, a náklady žalobce tedy sestávají z odměny advokáta v řízení před soudem I. stupně a před odvolacím soudem do vydání rozsudku ze dne 18. 2. 2020, č.j. 35 Co 24/2020 – 324, za sedm úkonů (převzetí zastoupení, podání žaloby, podání ze dne 15. 5. 2019, účast na jednání dne 11. 7. 2019, odvolání, vyjádření z 13. 2. 2020, účast na jednání dne 18. 2. 2020) po 5 100 Kč, v řízení před soudem I. stupně a před odvolacím soudem po vydání uvedeného rozsudku za 5 úkonů (podání ze dne 18. 4. 2020, účast na jednání dne 11. 6. 2020, odvolání, vyjádření ze dne 6. 11. 2020, účast na jednání dne 10. 11. 2020) po 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) téže vyhlášky, za jeden úkon ve výši 1/2 mimosmluvní odměny (účast na vyhlášení rozsudku dne 12. 6. 2020) po 1 550 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 2 písm. f) téže vyhlášky, ze 13 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, z 21% DPH ve výši 11 897 Kč a ze soudního poplatku ve výši 4 000 Kč, tedy celkem 72 547 Kč. Ani odvolací soud nepovažoval za důvodnou náhradu za další žalobcem požadované úkony, když vyjádření ze dne 19. 7. 2019 bylo zjevně neúčelným úkonem,

neboť rozsudek byl soudem I. stupně vyhlášen již dne 11. 7. 2019. Porady s klientem lze mít za účelně vynaložený úkon, avšak nikoli v rozsahu přesahujícím jednu hodinu, když nejde o spor, jež by svým charakterem a složitostí vyžadoval porady přesahující jednu hodinu.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 10. listopadu 2020

JUDr. Naděžda Zachystalová v.r.
předsedkyně senátu